

Sag C-135/05

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

»Traktatbrud — affaldshåndtering — direktiv 75/442/EØF,
91/689/EØF og 1999/31/EF«

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 26. april 2007 I - 3478

Sammendrag af dom

1. *Traktatbrudssøgsmål — bevis for traktatbruddet — Kommissionens bevisbyrde (Art. 226 EF)*

2. *Medlemsstater — forpligtelser — Kommissionens overvågningspligt — medlemsstaternes pligt*
(Art. 10 EF, 211 EF og 226 EF; Rådets direktiv 75/442, som ændret ved direktiv 91/156, 91/689 og 1999/31)
3. *Traktatbrudssøgsmål — Domstolens prøvelse af søgsmålsgrundlaget — relevante forhold — forholdene ved udløbet af den i den begrundede udtalelse fastsatte frist*
(Art. 226 EF)
4. *Miljø — affaldsbortskaffelse — direktiv 75/442 — artikel 4*
(Rådets direktiv 75/442, som ændret ved direktiv 91/156, art. 4)

1. Under en traktatbrudssag i henhold til artikel 226 EF påhviler det Kommissionen at godtgøre, at det påståede traktatbrud foreligger. Det er Kommissionen, som skal fremføre de omstændigheder, som er nødvendige for, at Domstolen kan efterprøve, om der foreligger et traktatbrud, og Kommissionen kan ikke påberåbe sig nogen formodning herfor. Når Kommissionen imidlertid har givet oplysninger, der fyldestgørende beviser, at bestemte forhold foreligger på den sagsøgte medlemsstats område, og fastslår, at en medlemsstats myndigheder har udviklet en gentagen og vedvarende praksis, som strider mod et direktivs bestemmelser, påhviler det den pågældende medlemsstat konkret og detaljeret at bestride de således fremlagte oplysninger og følgerne heraf.
2. Medlemsstaterne er i medfør af artikel 10 EF forpligtet til at lette Kommissionen i gennemførelsen af dens opgave, som i henhold til artikel 211 EF navnlig består i at drage omsorg for gennemførelsen af de i traktaten indeholdte bestemmelser og af de bestemmelser, som med hjemmel i denne vedtages af institutionerne. På området for efterprøvelsen af, om de nationale bestemmelser, der skal sikre en effektiv gennemførelse af direktiver, som er vedtaget på miljøområdet, anvendes korrekt i praksis, har Kommissionen ikke nogen undersøgelsesbeføjelse og er derfor i vidt omfang afhængig af de oplysninger, som eventuelle klagere, private eller offentlige organer, som er aktive på den pågældende medlemsstats område, og den pågældende medlemsstat har meddelt. Under sådanne omstændigheder må kontrol på stedet i første række gennemføres af de nationale myndigheder, der herved må sam-

(jf. præmis 26, 30 og 32)

arbejde loyalt for at opfylde de forpligtelser, der påhviler alle medlemsstater til at lette Kommissionen udførelsen af dens generelle opgave.

(jf. præmis 27, 28 og 31)

3. Spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger traktatbrud, skal vurderes på baggrund af forholdene i medlemsstaten, som de var ved udløbet af fristen i den begrundede udtalelse, og ændringer af forholdene i tiden derefter kan ikke tages i betragtning af Domstolen, selv om de udgør en korrekt anvendelse af den fællesskabsretlige regel, som er genstand for traktatbrudssøgsmålet.

(jf. præmis 36)

4. Selv om artikel 4 i direktiv 75/442, som ændret ved direktiv 91/156, ikke præci-

serer det konkrete indhold af de foranstaltninger, som medlemsstaterne skal træffe, til at sikre, at affaldet nyttiggøres eller bortskaffes, uden at menneskets sundhed bringes i fare, og uden at der anvendes fremgangsmåder eller metoder, som vil kunne skade miljøet, binder bestemmelsen ikke desto mindre medlemsstaterne med hensyn til det tilsigtede mål, samtidig med at den overlader medlemsstaterne et skøn ved afgørelsen af, om sådanne foranstaltninger er nødvendige.

Det er således principielt ikke muligt under henvisning til, at en faktisk situation ikke er forenelig med de mål, der er fastsat i dette direktivs artikel 4, direkte at drage den slutning, at den pågældende medlemsstat nødvendigvis har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den efter denne bestemmelse. Når en sådan faktisk situation imidlertid varer ved, navnlig når den fører til en mærkbar forringelse af miljøet i længere tid, uden at de kompetente myndigheder griber ind, kan den vise, at medlemsstaterne har overskredet grænserne for det skøn, de har i henhold til den nævnte bestemmelse.

(jf. præmis 37)